

Đôi Mắt Quan Tòa

Tác giả: Người Thù Tăm

đôi mắt quan tòa

Đàn bà thường giữ một vị trí ưu ái trong các tác phẩm của Người thứ Tám. Hầu như là định lệ mọi vai nữ do tác giả sáng tạo đều có sắc đẹp mê hồn, và mê hồn nhất là đôi mắt.

Nơi mấy trăm vai nữ trong gần 60 bộ truyện dài gián điệp của Người thứ Tám bạn đọc thường gặp giai nhân mắt phượng wót át, long lanh. Trong đoạn thiên này, tác giả cũng đề cập tới mãnh lực của đôi mắt. Nhưng không phải mắt đa tình, mắt lồi cuồn lông người. Mà là đôi mắt tìm tội, buộc tội và làm tội chính xác, công minh và nghiêm túc của tòa án.

“Đôi mắt quan tòa” là truyện có thật. Câu chuyện thật đã xảy ra tại Hoa-kỳ, một cây bút tây phương có biệt tài về tiểu thuyết bờ hồi lạnh là William Irish cách đây hai chục năm dựa vào đó đề viết đoạn thiên *Eyes That Watch You* (Nhưng Con mắt Ruồng xét).

Đôi mắt quan tòa mà bạn đọc sắp thưởng thức sau đây là ly cốc-tay gồm một phần truyện thật dĩ vãng, một phần truyện sắp xếp của Irish, cộng thêm phần lớn kỹ thuật bố cục và sắc thái tưởng tượng của Người thứ Tám.

Bà Cục cũng như Mộng Hiền, Thế Nhân cũng như Quang Vinh là nhân vật tiêu thuyết. Thế nhưng tiêu thuyết hòa trộn với thực tại nào nhuyển đến nỗi chúng ta sẽ nghĩ thăm trạng gia đình trong Đôi mắt Quan tòa có thể đã là thăm trạng gia đình trong xã hội Việt hiện tại.

Người Thứ Tám

Đôi mắt quan tòa

I

Hôm qua cũng như hôm nay. Cũng như ngày mai. Cũng như chuỗi ngày sẽ tới. Cũng như những ngày, những tuần, những tháng, những năm dài lê thê, tràn đầy phiền muộn trong quá khứ.

Cuộc đời lê đều một nhịp ấy, cuộc đời nặng trĩu chân chường và buồn thảm ấy là cuộc đời của bà Cục. Cuộc đời sống không ra sống, chết không ra chết từ 15 năm nay.

Cũng như hôm qua, bà Cục ngồi bất động trong cái xe lăn phế nhân quen thuộc, nhìn xuống đường phố nào nhiệt. Bà cần nắng, bao lơn phòng bà nhìn ra hướng đông, cho nên mỗi sáng xe lăn của bà được đẩy từ giường ra bao lơn. Bà Cục mắc một chứng bệnh lạ kỳ, bà đang khỏe mạnh, làm lụng từ sáng đến khuya không mệt bỗng sụp lờ một bên hông, rồi cả hai bên, rồi dần dần bị bại hoàn toàn từ gan bàn chân lên cổ. Rồi dần dần

một bức tường kiên cố vô hình xập xuống, ngăn bà tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Bà bị tê liệt song bà còn trò truyện được với đứa con trai độc nhất còn lại của bà. Hùng một cái, bà cảm. Căn bệnh quái ác thâm nhập dây thần kinh lưỡi miệng.

Bà Cực chỉ còn cặp tai và cặp mắt, mối liên lạc giữa bà và Thế Nhân. Số bà thật cực, bà mang tên Cực là đúng. Đứng ra tên bà là Cúc, Thu Cúc, không phải Cực, bà là con gái cưng một nhà điền chủ có tiếng tăm ; ở lục tỉnh thì ruộng cỏ bay thẳng cánh, tại đô thị thì san sát nhà cửa, chỉ thu hoa lợi cũng đủ ăn chơi phủ phè từ đời này sang đời khác.

Từ thuở chào đời bà được hầu hạ, chăm chút, nhưng chẳng hiểu sao bà lại trịch lam lũ. Bà ghét cảnh cơm bưng, nước rót, lên xe xuống ngựa. Cha mẹ bà bèn gọi trạch tên bà là Cực để riêu cợt sự trịch cực một cách vô lý ấy. Bà lấy luôn tên Cực khi lên xe hoa về nhà chồng. Cha mẹ quy tiên, bà được chia khá nhiều sản nghiệp. Bà sinh 6 lần cả thấy, lũ con của bà lần lượt chết, không đứa nào sống qua tuổi ấu thơ.

Thế Nhân là con trai út và cũng là đứa con duy nhất còn sống. Thầy tướng bảo rằng tổ tiên bà ăn ở quá nghiệt ngã đối với tá điền nên bà phải gánh chịu hậu quả theo định luật đời cha ăn mặn.

đời con khát nước.

5 đứa con chết yểu chưa đủ, luật nhân quả còn bắt bà Cực góa bụa nữa. Chồng bà tử thương trong một tai nạn lưu thông lãng nhách. Nhậu nhẹt say sưa, ông lão đảo từ nhà hàng ra xe hơi riêng đậu bên lề đường, ông trượt chân, một chiếc xe gắn máy phóng tới, ông bị vớ sọ, chết không kịp trở.

Bà Cực lập trai đàn cúng tế. Pháp sư nói là kẻ thù của giòng họ bà nơi cõi âm vẫn chưa hả dạ về 6 mạng đã chết. Họ còn muốn giết bà. Giết nốt Thế Nhân.

Của đáng tội, Thế Nhân là người hiền lành. Hiền lành quá mức cần thiết thành dụt, và sợ vợ. Con nhà giàu khỏi cần bằng cấp, do đó Thế Nhân rời ghế nhà trường khi còn ở trung học. Kề ra chàng ham chơi không đáng trách, bạc tiền chất đống trong nhà băng, chàng không xài phí cũng ưỡn. Được cái dễ thương là chàng rất tốt. Tốt với tất cả mọi người. Bối với mẹ thì hiếu thảo tốt bụng.

Mẹ nói gì chàng cũng tuân theo. Chàng chỉ không vâng lời mẹ mỗi một lần. Lần chàng lấy Mộng Hiền làm vợ. Khi ấy bà Cực sắp bị á khẩu. Bà ít di dáu nên bà không biết rõ gia thế của con dáu tương lai, tuy nhiên trong buổi trình diện dáu

tiên Mộng Hiền không chiếm được cảm tình của bà.

Thế Nhân vui vẻ hỏi mẹ :

— Mẹ có đồng ý Mộng Hiền vừa đẹp vừa ngoan không ?

Thì bà đáp :

— Đẹp thì đẹp thật, mẹ ít thấy đứa nào đẹp bằng nó, nhưng...

— Nó ngoan có tiếng, mẹ ơi...

— Ông ngoại của con rất sành coi tướng, ông dạy lại cho mẹ. Mặt nó có tướng sát phu, mẹ sợ nó không thể ăn đời, ở kiếp với con.

— Chắc... ai cũng khen mặt nó đẹp, mũi nó đẹp, má nó đẹp, thậm chí khuôn mặt nó cũng đẹp như nặn.

— Mẹ cò chê mắt, chê mũi, chê má, chê khuôn mặt nó dàu... Con nhìn lại thì thấy... nó có ria mép loáng thoảng màu đen, đó là một trong 8 kí tướng của đàn bà, *kị sinh tu*, con biết không ? Đàn bà mọc lông măng trên mép là đàn bà đa dâm, dễ làm chồng giảm thọ.

— Thời khoa học, thiếu gì thuốc men, thưa mẹ...

— Con mé nó, con bệnh nó chậm chạp. Con ơi, miệng nó rất xấu, còn xấu hơn tướng lông mép.

— Vâng, miệng nó hơi to. Một bầy giờ là yêu

con gái miệng to, mẹ ạ.

— Miệng to thì không nói làm gì, khi nó cười bị lộ sỉ, đàn bà lộ sỉ sinh dễ ngật nghèo, nếu có con thì con khó làm nên.

— Con xin mẹ xét lại. Con không dám cãi mẹ, nhưng mẹ ơi, con đã lỡ...

— Nó mang thai ?

— Thưa mẹ, vâng.

Đám cười được cử hành chớp nhoáng. Mộng Hiền bị xảo thai. Đúng như lời bà Cụ tiên đoán: *kị sinh tu, kị lộ sỉ*. Nửa năm sau, lại có chữa. Sinh dễ dàng hoàng. Phiền một nỗi đứa con mang bầm tật, miệng méo, mắt lé. Nó được các y sĩ lỗi lạc săn sóc mà chỉ sống được mấy tháng.

Từ đó Mộng Hiền không mang thai nữa. Trong nhà không khí bắt đầu ngọt ngào. Bà Cụ bị cảm đột ngột, bà dành ủa nước mắt ngồi nghe tiếng bác tiếng chỉ phát xuất từ cái miệng lộ nhưu xam ngoẹt của con dàu. Thế Nhân tiếp tục nhịn nhục. Chẳng có vẻ ưu tư nhiều hơn. Mộng Hiền cũng ít lớn tiếng. Thời gian gần đây Thế Nhân mé cá ngựa. Chủ nhật nào cũng thua lớn. Mộng Hiền vắng nhà luôn. Tỉnh thoảng vợ chồng mới ăn chung bàn. Ban đêm mỗi người một phòng. Bà Cụ nhận thấy Thế Nhân còn yêu vợ. Ý nghĩ ly hôn chưa bao giờ

được chàng nói thành lời. Mộng Hiền lại càng không bao giờ đề cập tới vấn đề ấy. Vì lẽ giản dị Thế Nhân được thừa hưởng một gia tài đồ sộ.

Tuy vậy bà Cực có cảm giác sự yên lặng trong nhà chỉ là sự yên lặng tạm bợ. Sự yên lặng để chuẩn bị, sự yên lặng ghê gớm trước cơn bão lớn.

II

CƠN bão lớn chưa tới, bà Cực chờ đợi trong sự phập phồng khổ sở. Cũng như ngày hôm qua, bà ngồi bất động trong cái xe lăn phế nhân quen thuộc nhìn xuống đường phố náo nhiệt.

Ngôi nhà của bà là một biệt thự bề thế, nằm chính chệch giữa khoảnh đất ngàn mét vuông, trên một con đường đông đúc ở Chợ Lớn. Chung quanh toàn là nhà nhỏ. Biệt thự của bà được xây cất từ trước thế chiến, sau này được tân trang, coi thêm lầu, sân thượng bê-tông, nhiều bao lơn khoảng khoát, cửa sổ gắn kiếng trong suốt và tiện nghi điện khí, vệ sinh tân tiến. Phòng bà Cực ở góc, ban-công vòng quanh, sáng và chiều đều có nắng. Buổi

sáng, bà tắm nắng ở hướng đông. Xế chiều là nắng tây.

Sáng hôm ấy, bà Cực bỗng nóng ruột khác thường. Bà máy mắt liên hồi. Bà nhìn xuống cái sân rộng trắng xi-măng và trồng cỏ non. Không thấy xe hơi của Thế Nhân. Bà lại nhìn cái đồng hồ quả lắc treo trong tầm mắt của bà. Cây kim lớn chỉ con số 10. Đã đến giờ y tá ra bao lơn, kéo xe lăn vào phòng vì ánh nắng sắp gay gắt. Trên mặt đồng hồ còn có ở vương ghi ngày. Thế Nhân thừa riêng chiếc đồng hồ chỉ ngày âm lịch này để bà Cực khỏi quên 4 ngày ăn chay trong tháng: mồng một, ngày rằm, 30 và 14. Nơi ở vương nổi bật con số 30 bằng sơn đỏ.

Bà Cực bặm môi, lo lắng. Tại sao lo lắng, bà không hiểu. Theo thường lệ, mỗi tối 14 và 30 âm lịch, Thế Nhân ăn cơm chung với mẹ. Mộng Hiền không phải là Phật tử chính cống, song từ ngày về với chồng đến nay nàng luôn luôn tôn trọng sở thích của mẹ chồng. Nàng ăn chay mặc dầu nàng không ưa. Nàng ăn chung với mẹ và chồng mặc dầu nàng không ưa cả hai.

Sau lưng có tiếng động. Người điều dưỡng hiện ra ở ngưỡng cửa. Bà Cực được 2 nam y tá trông nom thường trực, người ban ngày, người ban đêm.

Họ đều đứng tuổi, thạo nghề và tận tụy. Bà Cực không biết tên họ là gì. Dầu biết cũng bằng không. Vì bà không thể trò chuyện với họ. Thế Nhân đặt tên họ là ông Ngày và ông Đêm, căn cứ vào phiên trực của mỗi người.

Nghe tiếng đặng hăng bà Cực biết là ông Ngày. Sợ bà giựt mình, họ thường đặng hăng trước khi làm việc. Ông Ngày từ tốn đáp lại mền len mông lên đui bà, sửa lại gọng kiếng trắng trên mắt bà cho ngay ngắn, đoạn đun xe vào nhà. Bà chớp mắt nhiều cái liên tiếp tỏ dấu cảm ơn khi ông Ngày bế bà ra khỏi xe lăn, đặt nằm trên giường.

Tắm nắng xong, bà nghỉ ngơi một lát rồi dùng bữa trưa. Ông Ngày sẽ bưng nước và thuốc lại cho bà uống, ông đồ từng muỗng nhỏ vào miệng bà. Nhưng hôm nay ông Ngày lại nhăn nhó, ra vẻ mệt mỏi. Mộng Hiền đứng sẵn bên giường. Ông Ngày nói với nàng :

— Nhờ bà trông cụ giùm tôi một lát. Tôi chỉ uống mỗi một tách cà-phê mà ruột đau quặn như muốn đứt. Có lẽ tôi bị trúng gió. Tôi về chích thuốc rồi quay lại ngay. Chậm lắm là 12 giờ trưa...

Mộng Hiền đáp, giọng nàng khá ái dến nỗi bà Cực phải kinh ngạc :

— Chẳng sao đâu. Nếu khỏe thì ông quay lại.

Mệt thì thôi. Suốt ngày nay tôi ở nhà. Và lại, là ngày ăn chay của cụ tôi. Tôi hầu cụ một mình cũng được.

Gớm, con dẫu ngoan quá, con dẫu thảo quá ! Nếu không cấm khẩu bà Cực đã thét một tiếng dè bêu. Bà đọc thấu gan ruột con dẫu. Nó muốn bà chết dư dư thì có. Ngoan gì, thảo gì cái hạng dẫu bà mọc lông mép và lộ si...

Bỗng dưng bà Cực có ấn tượng thần chết lờn vờn trong phòng. Bà cần ông Ngày ở lại với bà. Bà cần bất cứ với một sự hiện diện nào, ngoại trừ sự hiện diện của Mộng Hiền. Thế Nhân con ơi, con đi dẫu chưa chịu về với mẹ ?

Mộng Hiền cười thật tươi :

— Mẹ chờ con một phút. Có chuông điện thoại...

Reng, reng... Tiếng reng reng này thường làm lòng bà Cực ấm lại. Đang ngồi cứng đờ trong ghế, tâm thần trống trải được nghe tiếng chuông điện thoại reng reng bà cảm thấy gần gũi cuộc sống, gần gũi Thế Nhân thêm lên. Thế Nhân ham chơi, song không quên mẹ. Chàng thường kêu điện thoại về nhà, hỏi thăm sức khỏe của mẹ Hai người điều dưỡng trò chuyện bằng điện thoại với chàng luôn.

Máy điện thoại được đặt trên bàn giấy ở phòng bên. Mộng Hiền nhắc ống nghe, alo một tiếng rồi hạ xuống, chạy lại khép cửa, cánh cửa ăn thông với phòng mẹ chồng. Bà Cục nằm trên giường, tấm thân của bà bị đóng gói mền che lấp, bà không thể theo dõi bằng mắt những gì xảy ra trong phòng điện thoại. Mộng Hiền xoay mặt bà vào tường, bà chỉ nhìn được một phía. Phía tường. Bức tường sơn xám, buồn tẻ và hiu quạnh.

Mắt bà không nhìn thấy nhưng tai bà đã «nhìn thấy». Bà nghe tiếng trả lời ngắn hấp tấp của con dâu. Bà nghe tiếng giày hấp tấp của con dâu. Bà nghe tiếng con dâu đóng cửa. Rồi tiếng trò chuyện quá nhỏ, như thăm thềm. Cánh cửa bằng ván ép bọc cao su hãm thanh chỉ để lọt ra ngoài những tiếng gió thoảng. Bà Cục nín thở. Thì ra người trong điện thoại không phải là Thế Nhân.

Mộng Hiền :

— Đến đi. Đến ngay đi, em chờ.

Im lặng.

Rồi Mộng Hiền :

— Thằng cha y tá uống cà-phê pha thuốc xô bị Tào Tháo đuổi đã cắt rồi. Xừ-lũy cũng đi vắng. Sợ xừ-lũy về hả ? Chưa đâu, ít ra xâm tới mới về, hôm nay có nhiều độ ngựa giựt gân, xừ-lũy mà cả

ngựa lắm.

Lại im lặng.

Vãn Mộng Hiền với giọng nói chua lòn :

— Bọn đây tờ hả ? Làm gì có dây tờ. Có thằng tài-xế trung thành nhất của xừ-lũy em đã kiếm cơ cho nghỉ việc từ hai tuần trước. Mụ bếp già thì chẳng sao, anh đến nhá !

Mộng Hiền gác điện thoại rồi huýt sáo miệng. Chỉ nghe nhịp điệu rần rạt của tiếng huýt sáo đủ biết nàng sượng đến độ có thể nhảy cà táng. Mộng Hiền không phải là người dễ vui. Mặt nàng nặng chịch như đeo quả tạ những khi nàng vào phòng mẹ chồng hỏi thăm sức khỏe. Những ngày mới về làm vợ Thế Nhân nàng còn mang nụ cười trên miệng. Đành rằng miệng cười lộ sỉ, biểu lộ sự dâm dăng không kèm chế, nhưng ít ra nàng còn cười, còn vui. Một thời gian sau nàng mím miệng. Từ sáng đến tối không hề cười. Chứ đừng nói là huýt sáo miệng nữa.

Tại sao nghe điện thoại xong nàng lại vu: như chìm sơn ca ? Bà Cục nhắm nghiền mắt. Phần bà nhắm mắt để cố tìm giấc ngủ trước bữa ăn trưa. Phần bà nhắm mắt để giả vờ ngủ..

Mộng Hiền đến bên giường :

— Mẹ, mẹ ngủ rồi hả ?

Bà Cục không đáp, Mộng Hiền chép miệng :

— Chỉ làm phiền con, phiền cái... À, bà cụ ngủ say mà tốt... miễn đừng ngủ thảng một giấc thiên thu là được.

Mộng Hiền lê giép sên sệt ra hành lang. Tiếng động nhỏ dần, chắc nàng đang xuống nhà dưới. Bà Cục cảm thấy đáy miệng mẫn chát. Một giọt lệ vừa từ khóe mắt rần reo của bà rớt xuống miệng. Bà chỉ còn nước mắt làm nguồn an ủi trong khi con trai say mê đen đò ở trường đua đầy nắng và bụi bặm. Mộng Hiền quên cho bà nóng nước. Bác sĩ đã dặn kỹ : bệnh nhân phải được ăn uống đúng giờ. Uống thuốc càng cần đúng giờ hơn nữa.

Bà Cục nghe tiếng xe hơi dưới vườn. Bà đã quá quen tiếng xe hơi của con trai. Thế Nhân hay rú ròn rã trước khi tắt máy. Nhiều người khác cũng rú máy như Thế Nhân, song qua nhĩ tai gạn lọc tinh vi của bà mỗi người có một lối riêng, ông bác sĩ mỗi tuần lái xe đến thăm một lần thường âm ỹ. vội vã, thảng tai-xế trung thành của gia đình thì có vẻ êm ái, rụt rè hơn. Tiếng rú động cơ của con dâu Mộng Hiền luôn luôn hòa trộn âm thanh gay gắt, dường như diều toa. Khi Mộng Hiền đi đâu về bà Cục phải bịt tai để khỏi nghe tiếng máy ngoa ngoắt, hỗn xược của nàng.

Tiếng xe hơi vừa nổi lên dưới vườn cũng ngược ngạo như tiếng xe hơi của Mộng Hiền. Ai vậy ? Dĩ nhiên, bè bạn của Thế Nhân không đến vào giờ này. Và lại, từ lâu Thế Nhân không còn tiếp khách nữa. Dẫu là khách rất thân. Chỉ có thể là người đàn ông lạ ấy...

Lạ mà không lạ. Vì không phải lần đầu hẳn gọi đây nói cho Mộng Hiền. Hầu như hẳn liên lạc bằng điện thoại với nàng hàng tuần. Những lần trước, nghe xong điện thoại, nàng tắt tưới xách xe đi, bỏ luôn giờ cơm, gần tối mới về. Nàng khôn ngoan về trước chồng nửa giờ. Giá nàng về muộn, tình hình vẫn chẳng thay đổi bao nhiêu. Cách đây mấy hôm, bỗng dưng nàng nói với bà :

— Anh con gọi điện thoại, con phải đi gấp. Mẹ ở nhà với chú y tá nhé.

Thế Nhân từng tâm sự với mẹ về gia cảnh của vợ. Nàng bỏ cha từ tấm bé. Bà mẹ còn trẻ và đẹp đã vứt con cho bên nội để tái giá. Anh em nàng chẳng còn ai. Từ cổ vô thân. Vậy mà đột ngột «anh» nàng xuất hiện ?

Giờng suy tư của bà Cục bị ngang chặn vì tiếng đé giầy nện trên thảm cầu thang. Mộng Hiền lên lầu. Cùng với người đàn ông lạ.

Mộng Hiền dẫn người đàn ông lạ vào tất cả

các phòng trên lầu. Kề cả hai phòng tắm. Cửa phòng tắm ở cạnh phòng bà Cục, và ăn thông với phòng bà được gắn một loại bản lề đặc biệt, mở ra thì nó tự động xập vào. Vì thế tiếng mở cửa nó khá độc đáo. Người đàn ông lạ vào phòng tắm của bà làm gì?

Bước chân của hắn nặng chình chịch, tuy chưa nhìn thấy hắn bà Cục đã biết hắn to gấp hai Thế Nhân. Loại đàn ông vạm vỡ vai u thịt bắp này thích hợp với loại đàn bà gầy nhẳng, sắc súa đậm tính như Mộng Hiền. Chẳng bù với Thế Nhân, da thịt bèo nhèo, xương ròn như xương gà. Bà Cục dám ra giận mình và giận Trời. Nếu bà không bị bại liệt thì đâu đến nỗi con trai bá rơi vào cạm bẫy hồ ly tinh. Nếu Trời không quá bất công...

Người đàn ông lạ đã vào phòng đặt máy điện thoại. Hai người đang thì thầm bỗng Mộng Hiền cười ré :

— Việc gì phải đóng cửa ?

Tiếng người lạ :

— Sợ nghe.

— Nghe thì càng tốt.

— Bây nào... Đâu, cái ấy em cất đâu ?

Máu nóng bùng bùng trên má bà Cục. Bà thu

hết nghị lực quay cổ về phía hành lang. Vô ích. Vô ích... Thần kinh cổ của bà đã nghỉ việc từ lâu. Bà không thể quay phải, quay trái, đừng nói tới xây lưng 180 độ nữa. Nước mắt lại rớt vào miệng. Mộng Hiền đã ngang nhiên mang tinh nhân vào nhà. Về ngay trước mũi mẹ chồng. Trớ trêu vênh vang. Không khéo chúng nó còn giở trò bần thiêu trong phòng con trai bà nữa... Hừ... phòng này kê cái giường đôi gắn nệm mút dày, trải khăn màu hương. Tấm nệm xứt rưng nhiều chỗ được bà lưu giữ vì là món đồ kỷ niệm, tự bà chọn mua, tự bà đóng giường, tự bà đôn đốc gia nhân khiêng sát góc phòng, gắn cửa sổ hướng nam, đêm đêm gió mát rười rượi. Vợ chồng bà nằm trên giường ấy. Bà để lại cho con trai. Hừ... đứa con dâu khốn nạn...

Tiếng giầy sột soạt. Một cái gói nhẹ được đặt trên bàn, Mộng Hiền đang mở.

— Chà... gói gì kỳ thế này.

Gã đàn ông hơi sốt ruột thì phải. Vì hắn bước lui bước tới trong phòng. Thái độ bần khoản của hắn cho thấy cái gói giấy chứa đựng một vật hệ trọng. Hắn dừng lại, hỏi :

— Em chớp ý kiến này ở đâu ?

Bà Cục phải moi óc một phút mới tìm ra

nghĩa tiếng «chớp». Chớp là lấy, là đánh cắp. Bà nhớ năm ngoái Mộng Hiền sáng tiếng với Thế Nhân, nàng tuôn ra những danh từ lạ hoắc, trong đó có tiếng «chớp» được lặp lại nhiều lần, rồi Thế Nhân thở dài, đau khổ «thiếu gì tiếng lịch sự, em dùng tiếng chớp, nói là đánh cắp có đúng đắn hơn không»... Con vua thì lại làm vua, Mộng Hiền xuất thân từ nơi cầu sương điểm cỏ tất ngôn ngữ của nó phải là ngôn ngữ cầu sương điểm cỏ...

Mộng Hiền đáp :

— Trong đồng tiểu thuyết anh đưa em đọc, Anh quên rồi sao ?

— Ừ nhỉ, anh thật dăng trí.

— Anh dăng trí với ai thì được, còn nếu dăng trí cả với em thì ồm đồm.

— Đâu dám, cung của anh. Nè em cung, em mua của ai ?

— Trong tiệm lạc-soong.

— Tiệm bán đồ cũ ?

— Phải. Lạc-soong nghĩa là bán đồ cũ. Một cửa hàng nhỏ xíu, nằm khuất trong một hẻm nhỏ xíu, tận cùng tận kiệt Chợ Lớn. Chủ tiệm là bà lão Tàu lẳng tai, mắt kèm nhèm, nói tiếng Việt câu được, câu chẳng. Bà lão ra giá, em mua liền, không mặc cả một tiếng. Từ lúc vào đến lúc ra, vền vện mấy

phút đồng hồ. Không ai gặp em.

— Bà lão Tàu ?

— Mắt bà ta kèm nhèm đến nỗi tờ bạc một ngàn ngó lăm ra tờ bạc 5 choạc. Anh yên tâm. Bà ta không nhận diện được em. Em lại đeo cặp kính hí-py xanh lè, to tổ bố. Vì phòng bà ta có đôi mắt sáng quắc và trí quan sát phi thường bà ta cũng sẽ ngậm miệng trăm phần trăm. Người Trung hoa mà anh... Điều em lo không phải là bị nhớ mặt. Mà là liệu nó có tốt không, nó có ngon không, nó bị trục trặc thì... bỏ mẹ.

— Nôm bờ ồm.

Tiếng giấy sột soạt đúng một phút. Rồi ngừng bật. Sau đó là một phút im lặng. Chắc Mộng Hiền và gã đàn ông lạ đang nhìn cái vật được mở ra, tênh hênh trên bàn.

Mộng Hiền phê bình :

— Trông nó méo mó, xấu xí quá, auh ơi !

Gã đàn ông cười rúc rích :

— Có cái méo mó xấu xí hơn nhiều em, vẫn thích.

— Đờ nôm.

Có tiếng chùn chụt. Rồi giọng nói của gã đàn ông trở nên nghiêm trang :

— Méo mó, xấu xí chẳng hại gì, miễn hồ nó tốt

là được. Vả lại, anh chắc nó tốt. Trông nó còn mới loanh. À này... tại sao em mua những một cặp?

— Một cho bà cụ.

— Ừ, em khôn đấy. Làm luôn cả hai thì hơi mệt.

— Còn kẹt nữa là khác, anh ơi. Em đã nghĩ kỹ, cuốn tiểu thuyết của anh cũng tả một truyện tương tự. Anh biết không, bà cụ là cứu tinh của chúng mình đó.

— Cứu tinh?

— Là vì nhờ bà cụ chúng mình mới có thể sống phây phây. Nếu bà ta không bị gì hết, người ta sẽ tưởng là tai nạn. Tai nạn kiểu này xảy ra luôn, mấy tháng lại có một vụ dăng chềnh ềnh trên báo. Nhà chỉ có 3 móng nếu 2 móng bị sụm, riêng em còn sống, dẫu ngày thơ đến đâu người ta cũng ngờ vực.

— Đúng. Anh dinh ninh em kém thông minh, không dè em cừ khôi hơn anh một bậc. Mới đầu anh là xếp sòng. Giờ đây, xếp sòng là em. Em điều khiển tất cả..

— Nhưng em chưa biết cách dùng.

— Dẽ ợt. Để anh truyền nghề cho em.

Lại có tiếng động. Dường như gã đàn ông đứng sát người Mộng Hiền rồi có cử chỉ tay máy gì

đó khiến nàng mắng yêu «đồ nỡm». Tuy nhiên nàng đang nói thì giọng nàng bỗng yếu hẳn và xa hẳn, bà Cục có cảm tưởng con đầu bà chui đầu vào một cái túi ni-lông.

Lục cục vài tiếng rồi gã đàn ông reo lên:

— Được, em biết cách đeo rồi đấy!

Đeo, Mộng Hiền đang đeo cái gì? Bà Cục cố moi trí não, tìm sự liên hệ giữa tiếng «đeo» và những dụng cụ thường nhật.

Mộng Hiền thở phào:

— Ngạt thở muốn chết, anh ơi!

Gã đàn ông chép miệng:

— Chẳng sao cả. Đeo một vài phút là quen. Nó có bình dưỡng khí riêng mà..

Bà Cục bắt đầu hiểu. Song bà chỉ hiểu lơ mơ. Bà chỉ mới đoán được Mộng Hiền vừa đeo lên mặt một vật gì làm ngạt thở, nếu không muốn ngạt thở thì phải dùng bình dưỡng khí riêng. Khi ấy cặp trai gái đứng giữa phòng, nếu bà Cục quay được lưng bà có thể nhìn thấy phần nào qua khe cửa mở. Dầu bà không biết rõ vật này là gì bà cũng phải thốt lên một tiếng kinh ngạc. Vì nó là cái mặt nạ hình thù gớm ghiếc. Mặt nạ màu đen. Đen sì. Bằng cao su với hai lỗ tròn kiếng thay cho mắt, và cái ống dài thông.

Mặt nạ này là mặt nạ phòng hơi độc. Loại mặt nạ được cảnh sát dã chiến dùng mỗi khi nổ lựu đạn cay mắt để giải tán những sự tụ tập đông đảo bất hợp pháp.

Gã đàn ông hỏi, giọng hơi khẩn khoản :

— Em thành thạo chưa ?

Mộng Hiền đáp, ồng ẹo :

— Rất.

— Vậy anh nhắc lại lần chót. Em cần bình tĩnh, khi đeo cho bà cụ cần kiểm soát lại xem nó khít không. Chúng mình sẽ bị dính nếu em luynh quynh, làm mặt nạ rớt ra ngoài, bà cụ đi tàu suốt luôn với xư-lũy. Em không nên hấp tấp. Đeo trước khi hành sự chẳng may xư-lũy tỉnh giấc nhìn thấy thì phiền. Chịu khó chờ một lát hãy đeo.

— Nghĩa là em phải thử cái đó ?

— Thử vài ba phút không ngum đầu mà sợ. Nhưng nó không phải là nước hoa Coty để em thử cho nhiều. Xư-lũy về châu ông bà xong xuôi là em rút hết những nùi giẻ bít kín khe cửa ra, nhồi tọng thành một gói, buộc chặt dăng hoang. Nhất là đừng quên hai cái mặt nạ. Mặt nạ đem cột chung với gói giẻ, em xuống ga-ra, nhét vào cốp xe hơi..

— Còn việc gọi điện thoại ?

— Số 17 là số điện thoại của sở Cứu Hỏa,

Nhân viên sở này túc trực suốt đêm, em quay số, đầu dây họ lên tiếng thì em ho sặc sụa rồi vừa ho vừa cho họ biết số điện thoại của em.

— Sau đó em ngã lăn xuống đất...

— Ngã lăn và buông điện thoại tòng teng. Chịu khó thở dốc vài ba tiếng để họ tưởng là em hấp hối. Chờ thở hồn hèn nghe.

— Đờ nồm.

— Anh nói thật đấy, không đùa bỡn đâu.

— Em cũng là tài tử xi-nê có hạng. Anh yên tâm.

— Giỏi. Nhân viên trực sẽ báo động tức thời cho đội lính cứu hỏa. Họ mất khoảng một phút để coi trong niên giám số điện thoại của em ở đường nào, và khoảng 7 phút từ trụ sở trung ương đến nhà em. Họ lên lầu, phá được cửa để vào phòng thì xư-lũy đã biến thành cục đá.

— Hừ.. em nghe nói sở Cứu Hỏa có mấy cái máy dưỡng khí xách tay tiện lợi, nạn nhân bị điện giật cứng đờ, hoặc bị chìm dưới sông thân thể phồng nước họ chỉ cho thở dưỡng khí và hô hấp nhân tạo một lát là tỉnh. Xư-lũy được họ cứu sống thì ô-hô... đến phiên chúng mình ngạt thở.

— Anh đã tinh dầu vào đấy. Dầu sở Cứu Hỏa có cả tủn dưỡng khí với cả chục ông bác sĩ rành hô

hấp nhân tạo họ cũng phải khoan tay.

— Làm cách nào em biết được là xừ-lủy...

— Nhìn mặt xừ-lủy. Khuôn mặt sẽ xanh lè hoặc tím than... Thế nào, em Mộng Hiền, em có bác xừ-lủy thương yêu em và không viết sẵn chúc thư cất ở nhà một ông chường khế ác ôn nào đó tặng hết của chim của nòi cho viện mồ côi ?

— Chắc. Em là vợ chính thức có cưới, có hôn thú dằng hoàng...

— Hôn thú theo chế độ cộng đồng tài sản ?

— Cộng đồng. Lại còn tiền bảo hiểm nhân thọ.

— Bảo hiểm ở ngoại quốc.

— Vâng, em làm đúng theo kế hoạch thần sầu của anh. Bảo hiểm ở ngoại quốc mới có nhiều tiền, chứ ở trong nước thì nghèo mạt rệp. Bảo hiểm ở 3 hãng cả thủy, mỗi hãng xem xem 200 ngàn đô-la Mỹ. Riêng tiền bảo hiểm nhân thọ của xừ-lủy chúng mình đã dớp gọn hơn nửa triệu mỹ-kim. Chưa kể hàng chục món tiền và vàng bạc linh kính khác. Chúng mình sắp sửa giàu sụ.

— Hừm... khi nào xừ-lủy nằm yên dưới đất, tiền bạc rủng rềng trong túi anh mới dám chắc.

— Anh thì rất như cây... Chuẩn bị cho thiệt khỏe để... để hưởng tuần trăng mật với em. Chà... chúng mình sẽ được yêu nhau tự do, yêu nhau lip-

ba-ga, khỏi phải trốn chui, trốn nhủi. Anh sẽ có xe hơi đua đờ-luých nè, anh sẽ có nhà mát ở Vũng-Tàu nè, anh sẽ...

— Thôi, xin can người đẹp. Bà cụ của xừ-lủy ngủ rồi hả ?

— Chưa. Chưa ăn cơm trưa thì ngủ sao được.

— Đang ở trong phòng ?

— Ủây.

— Chết cha. Phòng bà cụ ở xế cửa phòng chúng mình nói chuyện.

— Có gì mà anh kêu chết cha chết mẹ.

— Bà cụ nghe hết rồi còn gì.

Mộng Hiền cười khệt khệt. Lối cười thật ngạo nghễ, thật xác xược. Nàng thường cười khệt khệt những khi bị Thế Nhân kỳ kèo. Nàng bỏ đi chơi lung tung. Thế Nhân dâm ghen. Ghen thoảng nhưng cũng là ghen. Trước sự mè nheo ôn tồn bấu như quá yếu ớt của chồng nàng bật tiếng cười khệt khệt. Nếu là người đàn ông khác thì Thế Nhân đã tát nàng ngậm miệng. Nhưng Thế Nhân là Thế Nhân. Thế Nhân chẳng là gì hết.

Cười khệt khệt xong, Mộng Hiền nói :

— Bà cụ nghe hết từ đầu đến cuối thì đã sao chưa, anh Quang Vinh rất như cây của em ?

Gã đàn ông có tên Quang Vinh tần ngần một

230 — Z. 28 — TƯỚNG CUỚP ĐỒI MẠNG

phút như đề tìm hiểu ý nghĩa câu nói của Mộng Hiền rồi cười theo :

— Anh quên, anh quên . . . bà cụ nghe được, cũng vô ích, bà cụ nói không được, viết không được, thậm chí làm dấu bằng tay chân không được nữa . . .

Cả hai cùng cười khoái trá. Tiếng cười của họ như mũi dao nhọn đâm giữa tim bà Cụ. Chưa đủ, họ còn ôm nhau hôn một cách ngang nhiên và ồn ào. Quang Vinh nện đế giầy trên cầu thang. Khi đến, hấn bước rút rè, dờn dờn như sợ sệt. Khi về, hấn tỏ vẻ bất cần.

Dầu muốn dầu không bà Cụ chỉ có một mình. Một mình đương đầu với âm mưu thâm độc và tàn bạo của đôi gian phu dâm phụ nhằm giết con trai bà. Bà băng khuông nghĩ đến Thế Nhân.

III

THẾ NHÂN về nhà muộn hơn mọi ngày. Chắc chàng còn la cà ở quán nhậu sau khi rời trường đua. Đời sống của chàng có một nét đặc

ĐÔI MẮT QUAN TÒA

231

biệt, ấy là chàng chỉ ham trò đen đỏ chứ không mê gái. Dĩ nhiên cũng có liên hệ với đàn bà, song chàng chưa yêu ai, chưa mê ai bằng vợ. Cho dầu Mộng Hiền lạnh nhạt quá rõ ràng chàng vẫn một lòng chung thủy.

Chàng là tip người dễ tin và ít muốn thay đổi. Chàng ghen vợ vì nàng vắng nhà luôn, chàng chưa hề nghi vợ ngoại tình. Vì phòng nàng cặp kè người đàn ông nào, và chàng bắt gặp công khai, chàng cũng cố gắng bào chữa cho vợ.

Như thường lệ Thế Nhân lên phòng mẹ trước khi về phòng riêng. Khác mọi ngày, nàng không ở lì bên bàn phấn, lấy cờ trang điểm để tránh mặt chồng. Nàng xuống tận nhà xe đón Thế Nhân. Và từ lâu lắm nàng mới cười với chàng. Hơn thế nàng còn đưa tay cho chàng nắm. Cảm lòng không đậu Thế Nhân ôm vợ hôn.

Giọng nàng nũng nịu, như hỏi hai người chưa thành hôn :

— Thưa ?

Thế Nhân thua cá ngựa hoài hoài. Tuy nhiên, đối với chàng thì thua hay được không quan trọng mấy. Chàng xiết chặt tay vợ :

— Được. Được nhiều mới lạ. Thầy bói bảo anh lên. Mẹ đâu ?